

der i 1885 var fanget 3 Millioner Pund og i 1886 2,898,889 Pund eller omtrent ogsaa 3 Millioner; thi den Forstjæl, der er mellem disse to Tal, ligger jo indenfor de Grændser for Feiltagelser, som man absolut maa forudsætte, at enhver saadan Jagttagelse er behæftet med. Jeg vil kun sige: altsaa her har man da ikke noget Bevis for, at det er nødvendigt at mulktiere den, som kommer for Skade at sælge en Torst, der er lidt under et halvt Pund, med fra 10 til 400 Kr. Det Samme kan man faae ud af disse Tabeller med Hensyn til Lar og Ørreder. Der var fanget mange flere — naar man vil se efter i Tabellen Side 213 — i 1886 end i 1885, og med Hensyn til Reier veed vi jo, at der netop det sidste Aar var saadanne Mæsser af dem, at der heller ikke kan være Tale om, at de skulle være aftagne. Naar man udarbejder saadanne Tabeller paa indhentede Oplysninger, kommer det jo først an paa at kritiserer Oplysningerne, at bedømme deres Værd, og dernæst at benytte dem rigtig og sammentætte dem rigtig — Tallene ere jo vilslige — men selv om man tager ganske, hvad der ligger her for, som Bilag til Lovforslaget og siger: det er absolut rigtigt, — hvad det nu efter min Mening ikke er — kan man dog ikke komme til Noget, som indeholder en virkelig Begrundelse for, at Fiskeriet i 1886 skulde have været slettere end i 1885, ligesom jo Enhver kan sige sig selv, hvad jo ogsaa er antydet i Motiverne, at en saadan Mærskte af blot 2 Aar er meget for kort til deraf at drage nogen Slutning af nogen virkelig Betydning. Jeg vil altsaa sige, at naar man nu gaar til i Lovforslaget at indsætte saadanne Bestemmelser som at tage Vaad af al Slags absolut, ubetinget og uden Undtagelse fra Fiskerne i 3 Maaneder af Aaret og derved i den Tid berører dem al Indtægt af dette vigtige Redskab — det gjælder ikke blot ud for aabne Ryster, men ogsaa for Fjorde og Vigge etc. — og man saa desforuden paa Indbænde vil beslægge dem med Vedtægter, indeholdende store og væsentlige Indskrænkninger, hvilket alt maa føre til, hvad jeg allerede har nævnt for, at man strax tilføjer Fiskerne ganske betydelige økonomiske Tab og udsætter mange af dem for — det kan ikke skules — at gaa økonomisk fuldstændig til Grunde, saa maatte man dog have ganske andre og stærke Grunde til en saadan Foranstaltning end de, som her foreligger. Jeg kunde have Øst til at rette det Spørgsmaal til den meget ærede Indenrigsminister: Tror han at kunne forsvare paa den Motivering, som ligger her, at tilføje Fiskeribefolkningen

jaa store Tab, som her er Tale om i en Tid, hvor Landets økonomiske Stilling er saa slet, at man maa være varsom for at skade den paa nogen Maade endnu mere. Det, der siges her, er jo kun dette: Vi antage, at Fiskemængden er gaaet tilbage. Vi kunne ikke bevise, at dette skyldes Fiskeriet, som man jo mener; men vi antage at det er Tilfældet, og paa denne Løse Antagelse, for hvilken man maa erkende, at man ikke er i Stand til at føre noget som helst tilstrækkeligt Bevis, tror man at kunne forsvare at gaa til en saadan Foranstaltning, der er ensbetydende med Fiskernes Tilbagegang i økonomisk Henseende og med den totale Ruin for en Dels vedkommende, saaledes at vi her i Landet udsætte os for at komme til det, som man har set andre Steder. Jeg har hørt Tale om, at i vort hødlige Naboland, hvor de have saamange „Schonzeiten“ og „Schonreviere“, at Fiskerne ere blevne ødelagte paa flere Bladser og have maattet udbandre, fordi de ikke længere kunde ernære sig. — Det kan selvfølgelig ikke falde mig ind — det vilde ogsaa optage mere Tid, end jeg tør lægge Beslag paa her i det høie Thing — her at begynde at søge at føre Bevis for, at Fiskeriet ikke har havt eller kunde have havt nogen Indflydelse paa Fiskebestanden overhovedet i vore Farvande; men det kan ikke paahvile mig eller nogen anden her at føre et saadant Bevis, skjøndt jeg tror, jeg vilde være i Stand dertil. Thi naar man vil gaa til Indskrænkninger, som forarsage Tab og Skade, maa man bevise deres Berettigelse — der ligger Bevisbyrden. Men kun dette: den ærede Indenrigsminister vil vel ikke have Noget imod, at jeg holder mig til ham, som den, der bærer Ansvaret for dette Lovforslag, uden at jeg veed, om han vil paastaa eller hævde for sig at være særlig sagkyndig paa dette Omraade (Indenrigsministeren: Nei!) Den høitærede Minister maa altsaa støtte sig til dem, som han tror at kunne have Tillid til, og som han kan benytte til at udarbejde saadanne Ting. Det glæder mig at høre, at den ærede Indenrigsminister siger, at han ikke vil paastaa at være særlig sagkyndig paa dette Omraade. (Berg: Hvorfor?) Hvorfor det glæder mig, jo af den Grund, at jeg tror, at dersom den høitærede Minister faar saadanne Beviser, saadanne Oplysninger forelagte, at han selv kan se, at dette her ikke kan forsvares, saa vil han ogsaa have aabent Øre derfor. Jeg tvivler ikke om og har heller ingen Grund til at tvivle om, at den ærede Indenrigsminister virkelig meget gjerne vil gjøre en Fiskerilov saa god, den kan blive i Fiskernes Tarv, men jeg vil dog